Перекладач: Василь Мисик

Жив на світі лицар бідний,
Завжди простий і сумний,
Виглядом хмурний і блідний,
Але духом запальний.

Приворожений марою,
Взятий мрією в полон,
Він позбавився спокою,
Загубив назавжди сон.

Вчувши в грудях дивні сили,
Він душею спопелів
І з жінками до могили
Слова мовить не хотів.

Замість хустки чоток нитку
Він на шию нав'язав
І з лиця крицеву сітку
Ні для кого не здіймав.

Повний чистою любов'ю,
В молитовній самоті,
A. M. D. своєю кров'ю
Він накреслив на щиті.

І в пустелях Палестини
В час, коли між скель стрімких
Мчались дико паладини,
Дам взиваючи своїх,

Lumen coelum, Sancta Rosa!
Він гукав крізь лють і гнів,
І як грім його погроза
Побивала ворогів.

Повернувшись в край свій дальній,
Сам він жив між темних стін,
Все безмовний, все печальний,
Мов безумець, згинув він.